

[Socialministeren]

Ved førstebehandlingen af de tilsvarende lovforslag den 24. februar 1988 gik alle partier bortset fra forslagsstillerne og Fælles Kurs imod forslaget, men nogle partier stillede sig positivt over for, at man under udvalgsarbejdet ville søge at få uddybet, hvilket omfang de beskrevne problemer havde. Således gik jeg selv på Det Radikale Venstres vegne ind for, at vi under udvalgsarbejdet ville se på, om 2-måneders-grænsen administreredes rimeligt.

Socialministeriet foranledigede derefter en undersøgelse, hvorefter et udsnit af landets kommuner blev spurgt om administrationen af reglerne. Efter denne undersøgelse ser det ud til, at børneydelser til børn, der indlægges med psykiske lidelser, inddrages i lidt større omfang end ydelser til børn, der indlægges med somatiske lidelser, hvilket kan skyldes, at børn med psykiske lidelser ofte er indlagt i længere tid. Men generelt viser undersøgelsen, at børneydelser kun inddrages i beskedent omfang.

På den baggrund synes det næppe at have større praktisk betydning, om børneydelser inddrages efter indlæggelse i to eller flere måneder. Det ville også være principielt betænkeligt at udvide perioden. Allerede 2-måneders-reglen er et brud på det almindelige princip om, at der ved vurderingen af, om et barn er anbragt efter bilstandsloven eller i øvrigt er forsørget af offentlige midler, ikke tages hensyn til varigheden af anbringelsen.

Regeringen mener således ikke, at man skal give afkald på princippet om at undgå dobbeltforsørgelse, og vi må derfor afvise SF's lovforslag.

Qvist Jørgensen (S):

Jeg skal så for tredje gang melde afbud fra en af vore ordførere, denne gang fru Jytte Andersen, og på hendes vegne give udtryk for sympati for dette SF-forslag. Vi synes – og det så vi jo også under det ikke helt færdiggjorte udvalgsarbejde – at der kan forekomme urimeligheder. Der er jo tale om en begrænset fremsættelse og en sorteret genfremsættelse af et i øvrigt sympatisk forslag, hvor man i forhold til det tidligere forslag har fundet nogle af de ømmeste punkter frem og vel også netop de punkter, som socialministeren refererer til at der var en rimelig positiv tilslutning til bortset fra de to nævnte partier fra før.

Vi havde, synes jeg, et nyttigt udvalgsarbejde sidste gang, men det blev ikke gjort færdigt, og det er vel forslagsstillerens ønske med dette forslag, at vi får det gjort færdigt på nogle af de konkrete punkter, hvor forslagsstillerne har fornemmet at der er mulighed for at få et flertal for at få fjernet nogle ting. Vi må ikke glemme, at uanset at det måske nok er et temmelig barsk eksempel, SF har fundet frem, er der faktisk tale om, at det kan komme til at koste i hvert fald en enlig forsørger op mod 5.000 kr. i løbet af et kvartal at have et barn indlagt på et sygehus, og vi er enige med SF i, at det er rimeligt at gå ud fra, at der i hele indlæggelsesperioden er tale om forskellige udgifter.

Jeg skal nok lade være med at kaste diskussionen om brugerbetaling ind på bordet her, men jeg kender i hvert fald ikke nogen situation, hvor der ikke har været afledede udgifter for familien ved et barns indlæggelse på hospital.

Jeg er enig i, at selve begrebet dobbeltforsørgelse er et begreb, som vi også sidste gang havde megen glæde af, til gavn for stort set ingen, i hvert fald med hensyn til konsekvenser, men vi mangler nok også at få diskussionen gjort lidt mere færdig.

Vi er også enige i, at de meget skarpe grænser, der er i den eksisterende ordning, kan forekomme meget barske, og også dem vil vi gerne være med til at se på.

Konklusion: Vi synes, at SF har pillet de dele ud af forslagene fra sidst, som der kunne være mulighed for at få flertal for til gavn for børnefamilier.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Som nævnt er det en genfremsættelse af noget fra de forslag, der forelå sidste gang, og jeg vil her sige, som vi også gjorde det fra konservativ side sidste gang, at vi betragter det som et spørgsmål om dobbeltforsørgelse. At kalde dette brugerbetaling synes jeg er temmelig søgt, men det må være et af de modeord, der nu er kommet frem.

Vi mener fortsat, det er rimeligt, at man ikke opretholder dobbeltforsørgelse i en længere periode, og det er netop, fordi der kan opstå problemer for familier, at man skal prøve at få en lovgivning, som kan tage hånd om dem. Ved at gennemføre L 86 bliver det jo alle, der kom-